

MARIANNA KIJANOVSKA

[Hallgattam...]

Hallgattam egész éven át. Nagy volt a sebem nyílása,
és nem hegedt össze, csak növekedett a sebem.
Nirvána volnék tán, az őszinteség kusza nirvánája?
Tüzem kihunyt: a testben, a lélekben, a létben,
és az arcom is kihunyt.
Íme az ember – íme, itt van, átmetszve a köldökzsinórom.
Elhagytam a szüléseim gyümölcseit, semmim sincsen.
Már álmok sincsenek. Csak néhány kusza percáлом.
Tanulok haláltalanul élni, és nem fárad az erőm sem.
Már minden súlytalan lett, mint a versek,
mint a bolygók röpte.
Álmatlan az éj, ülök, s görcseimben
tükröződik a gravitáció ereje.
Kihunyt az értelem, csak az isten tudja miért,
és nem vagyok már költő se.

[Házadban meztelenség...]

Házadban meztelenség honol, ott voltunk ketten,
ott, hol az én meztelenségem besurrant e házba.
Repültünk (s tétován megtorpantunk) a felhőben.
A felhő az égen születik, gyökeret ereszt, növekszik,
füttösödik felelőssége, sűrűsödik tőle a ború árnya.
Megittuk borainkat és elszunnyadtunk,
és ítéltünk az örök álmatlanságra.
Könyörgöm, uralkodj magadon, Fekete Ember,
már minden fekete, fekete lett az áttetsző Istenanya.

[Tanulni fogok...]

Tanulni fogok, a nyelvemet is elhagyom,
mintha megszűnne a világ – és egy új születne

és teremne fenn új fény – újra felvillanna
túl a Tejúton, a csillagokon.
És legyen minden névtelen, az Isten is legyen az!
És ne legyen mélységes az idő kútja.
Lehet, hogy ez majd megtörténik
és közénk jössz, Urunk, és megbocsájtasz.

Alap 1–12: Bazaltkő lenyomatok, kétezres évek.

